

FIRTINA

Tamer Sandal

Editör

Oğuzhan Korkmaz

Kapak Tasarımı

Buse Yağmur Toto

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-86-4

1. Baskı: Haziran2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Transkop Büro Makineleri Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Altayçeşme Mah. Bağdat Cad. No: 287/291A

G ün batımı, o gün bir fırtına kopacağını haber vermişti fakat hava karardığı için şehri kaplayan bulutları kimse fark etmedi. Geceye yaklaştıkça saatler, insanları dağılmaları için uyardı önce gök gürültüsü. Çakan yıldırımların ışığında şehrin bütün sokaklarına dağıldı rüzgâr ve son uyarıyı yaptı uğultusu ile. Artık vakti gelmişti, olması gerekenler döngüsünde sıra, tüm gökyüzünü kaplamış öfkeli bir fırtınada idi. Biraz sonra yaşanacakları derin bir sessizlik ile anlattı önce. Camları tıkırdattı daha sonra yağmur damlaları ve arkasından bağlı tuttuğu rüzgârları gönderdi. Tüm şehri kökünden söküp atmaya çalışan bir rüzgâr düşünün, peş peşe inen yıldırımları takip eden kapkara bulutların yürekleri titreten sesleri. Dışarıda kalmak bir yana içeride olmak bile fırtınanın hiddetinden kurtaramıyordu kimseyi. Neredeyse tüm çocuklar annelerinin koynuna sığınmıştı çoktan.

Öfke, rüzgâr olmuş, yağmur olmuş, ses olmuştu. Uyku bile korkusundan sokulamıyordu şehre ve doğa, insanlara ne kadar aciz olduğunu bir kez daha ispatlamıştı. Geçmek bilmeyen saatlerin ardından sabah olduğu, fırtınayı dağıtmaya çalışan güneşin, bulutların arasından sızan ışıklarından anlaşılıyordu. Anlattıklarımızı unutmayın dercesine son damlalarını bırakıyordu şehri terk etmekte olan yağmur. Hayat mahkûm olduğu şekilde, insanlar kendi döngüsünde, kader de belirlenen çizgisinde devam etti. Bu çarkların dışına çıkmış, döngüsüne uymayıp artık zamanı terk etmiş bir ev vardı bu sabah, bütün bu sisteme katılmayıp içlerinde en tepkisiz kalan. Akşamki davetten sonra oldukça sessiz ve soğuktu. Öğleye doğru telaşlı bir şekilde evin

önüne yanaşan taksiden inen bir kişi, acele ile bahçe kapısını açıp ilerledi. Uzun uzun zile basmasına rağmen bir cevap alamıyordu. Evdeki bu sessizlik, bulutların dağılmasına rağmen başka bir fırtınanın daha kopacağını işaret ediyordu sanki.

Kahramanlarımız, Hakan ve Elif; otuzlu, yaşlarında hayat dolu, çevrelerinde çok sevilen, işlerinde oldukça başarılı birbirlerini ölesiye seven iki insandı. Hakan daha bebek yaşta ailesini bir trafik kazasında kaybetmiş ve yetimhanede büyümüştü. Girişken ve ticari kabiliyeti olan birisiydi. Genç yaşında yeteneği sayesinde büyük bir şirkete mali danışmanlık yapmaya başlamış şu sıralar kariyerinin zirvesindeydi. Elif ise üniversiteyi devlet bursuyla okumuş çok zeki, çalışkan ve hırslı biriydi, o da kendini ispatlamış genç yaşında bir banka şubesinin müdürlüğüne terfi etmişti. Hakan ve Elif; aileleri, arkadaşları ve çevreleri tarafından çok sevilen iki insandı. Maddi olarak gayet iyi durumda bir o kadar da alçak gönüllü ve yardım severlerdi. Uzun süreli inişli çıkışlı ve oldukça yokuşlu ilişkilerini evliliğe taşıma kararı almışlardı. Kendilerine ait iki katlı ve bahçeli güzel bir evde yakaladıkları mutluluklarını devam ettirmeye çalışıyorlardı. Kısacası işler bir süredir oldukça yolunda idi. O sabahın akşamı evliliklerinin ilk yıl dönümüydü. Birlikte bir karar alıp bu mutlu günlerini baş başa geçirmek yerine hayatlarına anlam katan sevdikleri ve onları seven yakınları ile birlikte kutladılar. Evlerinde o akşam otuza yakın davetli vardı. Güzel bir kutlama oldu. Akşam dokuz civarında bütün davetliler toplanmış ve kutlama başlamıştı. Yemekler yendi, şarkılar söylendi, misafirler geç saatlere kadar çılgınca danslar edip Hakan ve Elif'e hayatlarının bu en mutlu gününde eşlik ettiler. İkisnin de gözlerinin içi parlıyordu. Hem çok heyecanlı hem de çok mutluydular, gece boyunca birbirlerinden hiç ayrılmayıp sevgiyle mühürledikleri aşklarına gelen herkesi bir kez daha şahit tuttular.

Fakat sabah bir tuhaflık vardı. İkisinin de telefonları alıyor ama cevap vermiyorlardı. Gecenin yorgunluğu deyip kimse ısrar etmedi. Öğleye doğru Gamze geldi evin önüne. Gamze, Elif ve Hakan'ın çok yakın bir arkadaşıydı ve o sıralar yedi aylık hamileydi. Elif ile akşamdan sözleşmişti, bugün öğlen saatlerinde birlikte bebek için alışverişe gideceklerdi. Gamze zile uzun bir süre bastı fakat kapıyı açan olmadı. Elif'i aradı önce, alıyor ama cevap vermiyordu. Daha sonra Hakan'ı da aradı, telefonu alıyor ama o da cevap vermiyordu. Telefonu aldırırken bir yandan da içeriye kulak verdi, telefonların alma sesini duyabiliyordu. Bir süre daha zile basıp telefonları çaldırmaya devam etti fakat hiçbir cevap alamadı. Zaman ilerledikçe Gamze korkmaya ve içi ürpermeye başlamıştı ki Elif'in anne ve babası geldi evin önüne.

Elif'in annesi Ayten Hanım ev hanımı, babası Ali Bey ise özel bir kurumdan emekli; kendi yağlarında kavrulan insanlardı. Hayattaki tek amaçları kızlarının mutluluğunun daim olması için ellerinden geleni yapmaktı. Elif'in annesi Ayten Hanım geldi önce Gamze'nin yanına, telaşlı ve korkmuştu. Elif ve Hakan'ı sordu Gamze'ye, ikisine de ulaşamadığını söyleyince Gamze, Ayten Hanım iyice telaşlandı ve evhamlanıp paniklemeye başladı. Elif'in babası Ali Bey daha soğuk kanlı idi, Ayten Hanım'a telaşlanmaması gerektiğini söyleyip teselli ediyor ama içten içe onun da kalbini bir korku sarıyordu. Gamze de ortamın gerginliğinden etkilenmiş ve artık iyice korkmaya başlamıştı. Elif ve Hakan'ın iyi olması için dua ediyordu. Ali Bey, Ayten Hanım ve Gamze'yi sakın olmaları konusunda uyardı ve cebinden telefonunu çıkartıp polisi aradı. Telefondaki polis memuruna kızı ve damadına ulaşamadıklarını, evlerinin zilini ve telefonlarını ısrarla aldırmalarına rağmen hiçbir cevap alamadıklarını söyledi. Polis memuru, telaşlanmamalarını belki

de evde olmadıklarını söyleyince Ali Bey de içeriden gelen telefon seslerini duyabildiklerini, başlarına bir şey gelmesinden endişe ettiklerini söyledi. Daha sonra telefondaki memur, Ali beyden adresi alıp sakin olmalarını kontrol ettirmek için hemen bir ekip göndereceğini belirterek görüşmeyi sonlandırdı. Kapının önünde gergin bir bekleyiş vardı, dakikaları sayıp birbirlerine moral vermeye çalışıyorlardı. Fakat zaman geçtikçe biraz daha telaşlanıp korkuları artıyor, artık kapının açılıp Elif ya da Hakan'ın -hangisi olursa olsun- karşılarında sağlıklı bir şekilde durmasını diliyorlardı. Aynı anda telefonları ve kapının zilini çaldırmaya devam ediyorlardı ki bir süre sonra bahçe kapısında polisler belirdi. Ayten Hanım kapının kenarına çökmüş ağlıyor Gamze de Ayten hanıma sarılmış onu teselli ediyordu. Ali Bey biraz daha soğuk kanlı ve ümitli kalabilmişti, koşup polisleri karşıladı. Gelen polislere olayı anlattı. Ayten Hanım ve Gamze de toparlanıp ayağa kalktılar. Bir an önce kapıyı açıtırıp içeriye girmek istiyorlardı. Ali Bey telefonu çaldırırken polis memuruna içeriden gelen sesi dinletti, diğer polis memuru da kapının zilini birkaç defa çalıp cevap alamadı. Sonra memurlardan biri sorumluluğu kabul etmeleri hâlinde çilingir çağırıp kapıyı açtırabileceklerini söylüyordu ki Ali Bey memurlara onlar gelmeden önce zaten bir çilingiri arayıp çağırdığını söyledi. Tekrar çilingiri aradı Ali Bey, çilingir beş dakika sonra yanlarında olacağını söyledi. Ayten hanım, Ali Bey ve Gamze; zaman onlar için durmuştu, saniyeleri saymaya başlamışlardı. Gözleri bahçe kapısında, çilingirin gelişine odaklanmış, bir ara sanki nefes almayı bile unutmuşlardı. Polis memurları da kapı zilini ve telefonları çaldırmaya devam ettiler.

Kısa bir süre sonra çilingir kapıda gözüktü. Polis memurlarından biri kapıyı açmasını söyledi. Çilingir çantasından aletleri çıkardığı sırada derin bir sessizlik sarmıştı ortamı.

Ayten Hanım'ın ağlaması kesildi, son aldığı nefes boğazına düğümlenmiş içinden çıkartamıyordu sanki. Gamze'yi bir korku kaplamıştı, endişeliydi. Ali Bey, kalbine normal atması için yalvarıyordu. Herkes kendine göre bir teselliye tutunmuş, içlerindeki umudun kaplayan korkuyu yırtarak rahat bir nefes almak istiyordu. Kapı açılmıştı en sonunda. İki polis memuru girdi önce. Arkadan, içeri girmek -tuhaf bir şekilde- içinden gelmeyen, arkasını dönüp gitmesi gerektiğini söyleyen hisle-riyle birlikte Ali Bey girdi ve arkadan Ayten Hanım ile Gamze. Polis memurları ve Ali Bey alt katı kontrol etmeye başladı, Ayten Hanım ve Gamze merdivenlerden Elif ve Hakan'ın ismini seslenerek üst kata koştular. Ali Bey ve memurlar alt kattaki mutfak, banyo ve salonu kontrol ederlerken Gamze üst katta merdivenlerin başındaki misafir odasına yöneldi. Ayten Hanım, hislerinin peşinden Elif ve Hakan'ın yatak odasına yöneldi. Ayten Hanım'ın adımları ağırlaştı giderken, gidene kadar odanın boş olmasını diledi içinden. Kapının önüne gelmişti ki bir eliyle kapıya tutunup yavaşça başını içeri uzattı ve birkaç saniye sonra bütün ev dünyanın en acı çığılığı ile yankılandı.

Ali Bey dizlerine hükmedemiyordu artık ve olduğu yere çöktü, Gamze çıkmak üzere olduğu misafir odasının kapısına tutundu düşmemek için. Çılgılık evin bütün odalarını dolaşp sustuğunda o an sanki zaman durmuş gibi herkes donmuş ve ölümün aralarından geçerken bıraktığı soğuğu hissetmişti, kısa bir şaşkınlıktan sonra polis memurları üst kata koştu hemen. Polis memurlarından biri Ayten Hanım'ı bayılıp düştüğü yerden kaldırmaya çalışıyor diğeri ise odanın kapısında telefonuyla ambulans çağırıyordu. Ali Bey toparlanıp ayağa kalktı. Ağır ağır çıktı merdivenleri, sanki ruhu bedenini sürüklüyor gibi zor çıkıyordu. Üst kata çıktığına Gamze ile göz göze geldi ve eliyle Gamze'ye gelme diye işaret edip boynu bükük, hayatının en